

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1916-02-05)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1916-02-05)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 168. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000190.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

5. 2. 1916.

Nu gaar alt ved det gamle Kolonneslæng, og derfor maa I bære over med mig, naar det tager lidt længere Tid at skrive. I behøver jo heller ikke foreløbig at ængstes for mit Vedkommende, da jeg nu er næsten halvtreds km fra nærmeste Frontlinje. Kanonaden her udfor, nærmest Omraadet Lens-la Bassé, tiltager i en ganske utrolig Grad. Om det er Franskmændene, der skyder, eller Tyskerne, kan man ikke skønne her. Et Skrald er et Skrald, hvad enten det kommer af en tysk eller en fransk Granat. Det er man tit i Tvivl om, naar man er helt derude; men naar de springer saadan lige i Ens Nærhed, saa véd man til Gengæld meget mere, end man ønsker. — For Tiden pløjer jeg. En fransk Plov er i enhver Henseende et Mordinstrument, et meget tungt og klodset Apparat, nærmest at sammenligne med en Rudolf Sachsplov. Den gaar fuldstændig af sig selv, d. v. s. naar man har et Par stærke Heste for. — Kan I tænke Jer, at jeg forleden var paa Klapjagt — og det kalder Verden saa Krig. Vi blev om Morgenen kørt til Somain. Der samlede efterliaanden et hundrede Mand af alle mulige Kolonner. Klapjagten gjaldt Harerne; den blev ogsaa drevet paa en anden Maade end hjemme. Vi sværmede ud i en lang Kæde til begge Sider og sluttede saa Kreds om et stort Terrain. For hver halve Snes Mand var der en Officer med Bøsse. Vi havde en Hornist med, og han gav Signalet til Bevægelserne. Vi drev saa alle ind mod Midten, og i en saadan Heksekedel kunde der godt være en ti til tyve Harer. Klapperne raabte paa deres Plattysk: »Haas, Haas, Haas!« Og en istemte endog Hamborgernes Krigshyl: »Hummel, Hummel, Hummel!« Undertiden kan man slet ikke forstaa, at man er i Krig, men til andre Tider faar man saa en mere ubehagelig Mindelse. — I Dag er her Generalstorm, og det vil ikke sige saa lidt, her, hvor Jorden er saa flad som en Pandekage. Bare jeg dog var bleven nede i det dejlige Oise. Her er der saa s. 169 uhyggeligt, men dog knap saa uhyggeligt som ude i Departementet »Pas de Calais«, hvor alt var Kul, Kul, Kul. Jeg vilde gerne være nede i det skønne Oise, naar Æbletræerne blostrer, for saa er der saa fuldt af Nattergale, »Rossignol«, kalder Franskmændene den. Her varer det ikke længe, inden Foraaret begynder; tænk, Bønderne saar allerede Korn, og Lærken hørte jeg jo allerede mellem Jul og Nytaar. — Hvornaar faar vi dog Fred, at man kan komme hjem til sin Dont igen. I Dag er det halvandet Aar siden, jeg tog hjemmefra. Naa — vi haaber, — men der sker jo intet som helst, der kan fremme Freden.